

og heil, har hon er — mótveg-
is honum sjálfum — og hann
hugsar við sér sjálfum:
»Mundi tað vera henda sálar-
styrki, ið dró og hugtók
hann? Ella kanska gátuføra
kvinnuyndir?»

Høvundurin visir, hvussu
Bjarni viðhvørt i
kærleikanum verður tikin av
fóti av egnari sjálvhatiðar-
ligheit og — i egnum eygum
— egnari góðsku. Randi er
sum ikki einaferð koyrd út av
Svabo og illeiteast inn á hann
yvir fyrri Bjarna, sum
skundar sær at bera upp
bønarorð, og tulkar hennara
atburð soleiðis: »At enda
segði hon lágmælt av
takksemi og eyðmjúgd, at
hon ikki dugdi at svara nú,
at hon skuldi hugsa um tað».
Bjarni kennir seg sum tann
miskunnsama samariubúgv-
an, men stutt eftir er Randi
aftur saman við Svabo, og
tað verður týðiliga vist, at
Bjarni einki hevur skilt av tí,
sum er farið fram og einki
skilir av kærleikans óránn-
sakandi vegum.

Tá Bjarni liggur á deyða-
strá fær hann bræv frá
Randi, sum hann tó er ov
niðurundirkominn at lesa.
Fosturpápin Nils lesur tað
seinni, og har sigur Randi seg
fegin vilja giftast við honum,
og at hon ætlar sær at vitja
hann. Brævið visir greitt, at
tað ikki er Bjarni, sum ger
eina »riddaragerð», tá ið hann
byður Randi giftamál, men
umvent hon sum ger tað. Tað
er Bjarni, sum er tann niður-
undirkomni, og hon hevur
samkenstu við honum.

Bersagni

»Yrkjarin úr Selvík« er
mangan bæði opinskárað og
ærlig thesi bæði fyrbrigðini
fylgjast ju ikki so sjáldan, og
tað einu ferðina, tá ið Bjarni
royrir at erta Randi, verður
sagt: »stundum er tað hug-
svalandi at vera illavörðin».

Tað er serliga kapitulin
»Vár«, ið er ónossligur sum
livið, og tær harðligu
lysingarnar av »ástarfundi-
num« hjá fosturmammu
Bjarna, Gurun, og bókaferð-
inum Olivar seta inn á les-
aran. Fyrst neyðtekur Olivar
Gurun, síðan lemjur hann
hana, so hon akkurát vinnur
upp hús, og at enda heingir
hann seg. Tað er einki bjart
lýsi framman fyrri stavn i

kapitlinum, men bert
vónleysi, vreiði og girnd.

Omanfyrnevndi Olivar sig-
ur, at tað at yrkja er »fjanta-
vesin» og »Tít yrkjarar
ræðast livið», meðan »Ein rit-
høvundur, ein rættur rithe-
vundur er ikki dagdroymari, tí
at hann i staðin fyrri at
flyggja frá livinum leggur so
beint á tað». Henda metingin
er ikki heilt fjar frá tí frá-
søgumaðurin i »Fræmir eitur
ormurin« ger, har hann
meinar, at tað lutvis er av
leti, at fólk yrkja i staðin fyrri
at skriva prosa. Yrkingar
kanst tú skriva allastaðnis,
meðan prosa krevur tíð og
einsemi.

Persónslýsingar og málbruk

Tað eydnast ikki altíð hev-
undanum lika væl at tekna
heilla mynd av persónnum.
Avmyndingin er til tíðir eitt
sindur rísthent, so lesarin
onkuntíð, tá hann hittir ein
persón aftur, kennir á sær, at
alt ikki sampakkar við tað,
hann áður hevur fingið at
vita um viðkomandi. Fullbor-
nar persónslýsingar, sum i tí
seinna skaldskapinum hjá
Jens Paula Heinesen, eru ikki
til staðar her.

Málið er heldur ikki altíð
lika beinrakið og tyngist við-
hvørt eitt sindur av hvers-
falli, umvendari orðarað og
setningum sum hesum: »fer
út út tí litla kamari sinum»
og »Hann tekur kopaskins-
skjattu sína». Eg haldi, at vit
i hesum fornum vanligu høvdu
sagt: »fer út úr tí litla kamar-
inum» og »Hann tekur kopa-
skinsskjattuna». Tað er tó
serstakliga i fyrstani, at
lesarin leggur merki til mál-
burðin, skjótt venur tú teg
við hann, og sansar hann ikki
longur. Hóast málburðurin
hjá Jens Paula Heinesen i
teim fyrstu bókunum ikki er
tann allarlettasti, so havi eg
varhugan av, at tá fólk ákæra
hann fyrri at vera tungan at
lesa, so er tað ikki bert tí, at
málið kann vera eitt sindur
stívirð, men eisini tí flestu
föroyingar hava so litla venj-
ing i at lesa föroyskan skald-
skap. Skilnaðurin millum
talað og skrivað föroyskt er
av søguligum grundum rætti-
liga stórur, og tá tu nærur
aldri lesur föroyskt, so má
tað verða eitt sindur tungtligt
finita hvørt ar at royna at

lesa nakrar síður. Nærum alt
óvanligt er strævið i fyrstani.

Onnur útgáva

Tað eru nógv ár síðani, eg las
»Yrkjarin i Selvík« á fyrsta
sinni og minnst hana tí ikki
so greiðliga, men eg haldi
allikavæl ikki, at »Onnur
útgáva« er størvegis broytt i
mun til frumútgávuna. Ein
lítil sammeting visir, at
okkurt »hin« er vordíð til
»tann», og stavsetingin fylgir
teim seinastu rættskrivingar-
reglunum. Annars tykist
skaldsagan at vera hin sama.
Hetta tykist kanska teim
flestu sjálvsagt, men Jens
Pauli Heinesen broytir og
umskrivur ofta, og nýtir
mangan sama tilfar i fleiri
samanhangum, har tað so
hvørja ferð fær eitt nýtt og
annað bragð.

Tá tu lesur »Yrkjarin i Sel-
vík», verður tú gjørdur varu-
gur við høvuðstemandi i
skaldskapinum hjá Jens Pau-
la Heinesen, og akkurát tí
skaldsagan i manga mátar er
rættiliga persónlig, er hon
kanska tann einasta av bók-
unum hjá høvundanum, sum
hevur øll hesi tema, meðan
aðrar víðgera eitt úrval.

Endin á skaldsöguni knýtir
samband við inngangin, so at
skaldsagan byrjar og endar i
sama stað, nevniliga i summ-
arhúsinum Bjarni býr i. I
fyrstani liggur Bjarni út av
vindeyganum, og Svabo
kemur at vitja, meðan Svabo
i endanum vitjar tað, sum
Bjarni hevur lagt eftir seg av
yrkingum og hugleiðingum,
og eins og Bjarni leggur hann
seg út av vindeyganum og
lurtar eftir havhestunum og
kennir at livið hóast alt er
fyrrijattandi.

Jógvan Isaksen

Kristianna farin

Kristianna hevði eitt
slíkt livsjáttandi háttal-
ag, at hon verður svart
saknað av fólkum langt út
um síni nærmastu.

Tað var so, at Karin
og Kristianna i síni tíð
föru niður saman at
lesa og buðu eisini á
sama studentabýli.
Har hittast vit øll fyra.
Seinni komu Jan og eg
at búgva saman á
aðrum studentabýli, og
tá vit heimkomnir
komu at starvast á
sama arbeidsplassi og
eisini vóru grannar, bar
framhaldandi til at
hittast, hóast ein i eini
lotu sum hesi idrar seg
um ikki at hava nýtt
hovi til at hittast upp-
aftur meira.

Kristianna var altíð
hugnalig at koma á tal
við, verð inspirerandi,
hevði eitt vinnandi
hattalag og vann sær
einar og vinding víða
hvar.

Hon átti tey sjálvi
somu ætini at hava
samskipti við fólk uttan
partu at skapa tey um i
sinum billetti. Eg metti
tað at vera grundað á
sanna virðing fyrri tí
einstaka meðmennisk-
janum. Hon var nærum
altíð bjartskygd og
fryntlig, mangan
skemtingarsom, men
altíð uttan at vanvirða
evnið, sum havt var at
garni. Tá er hugnaligt
at hava tað stuttligt,
og stuttligt høvdu vit
tað mangan, tá vit
mongu (tey bæði og vit
bæði, Óli, Hanus,
Eivind v.fl.) flagdu at
koma saman i stu-
dentabýlinum at eta

okkurt, onkur av
okkum hevði fingið
sendandi heiman t.d.

Menniskju menna
seg andaliga og handa-
liga, og mangan hevur
tað runnið fram fyrri
meg, hvussu ómettaliga
nógv fust Kristianna
hevur tikið seg fram,
síðani eg fyrstu ferð
hitti hana sum blad-
ungan student, og
hetta uttan á nakran
hátt at kasta av sær
tann góða forningin,
hon hevði fingið við
sær heimanifrá.

Kristianna fevndi
sum frá leið ómettaliga
viða, hvat gávum og
virkisfærni víðavíkur —
var sum ein bulur við
stodugt nýggjum
greinum.

Fyri at hava dírvi til
at hava ónir eyga og
eyru fyrri nýggjum og
taka við arbeiðingum
kreyst andalig styrki,
og hana hevði Kristi-
anna. Tí kundi hon
taka til stu og hevði
samstandis so nógv at
geva sínum meamenn-
iskjum afturimóti.

Hóast ikki altíð av
somu áskoðan, hevði
ein fult álit á Kristi-
onnu. Hon var sonn og
holl.

Hon hevði hendinga
gávur sum journal-
istur, fevndi víða um
og dugdi so frálíka væl
at liva seg inn i huga-
heimin hjá fólkum og fáa
tað frágasta burtur um
einum. Hetta fekk eg
at kenna fleiri ferðir,
hon fekk meg at koma
oman i útvarpið til at
skifta orð um eitt og
annað. Eg var mangan

ræðsluslugin fyrri at
koma mæri í ófori, men
hon dugdi so væl at fáa
fríð yvir ein og forloyva
ein víðu, tí, sum við-
talið skuldi snúva seg
um, og var okkurt
komid skeivt fyrri,
kundi ein trygt lita á
hennara evni at redi-
gera, so at úrslitið
gjordist so sum ein
helst vildi havt tað at
vera.

Hon menti sin jour-
nalistikk og ætlað
helst enn longur fram
tann vegin, men so
fekk hon herviliga
sjuku, men eisini i
hesum föri sýndi hon
einastandandi dírvi,
mót og tolssemi og var
sterk og livsjáttandi til
tað seinasta.

At missa Kristiannu
man kenna seg heilt
ofataliga sárlig hjá
mongum, og tað er
frónt, hjá Jan og
smagutunum, og
mestafallandi, men
tað er ein ægri, at
kunna liva víðari i tí
trygd, sum Kristianna
livið og doyði upp á og
at kunna minnast hana
i takklæti fyrri alt tað,
hon náddi at geva ta alt
ov stuttu tíð, okkum
untist at kenna hana.

Onkur hevur beinrak-
id sammett eina grav-
arferð við eina góða
prædiku — mæ tykir
eina livsforslu kunna
vera tað ikki minni —
eisin eina alt ov stutta
livsforslu sum
Kristiannusar.

Friður veri við minni-
num om Kristiannu
Jespersen.

Ey Jo & Karin

